

DRUKWERK

PORT BETAALD AMSTERDAM

Via DE VIA

92
najaar
2011

* ook zonder schep! Vergeet je enthousiasme niet!

Redaktioneel

Ja, het is weer tijd voor bezinning. De 'r' is in de maand. En wat voor bezinning wordt het voor VIA?

De wervende cover is niet voor niets. VIA wordt draaiende gehouden door vrijwilligers. Al meer dan veertig jaar. Maar de laatste tijd is het moeilijk, mensen te vinden die zich door het jaar heen willen inzetten. En dan stoppen er ook nog mensen mee. Ach wee, Huub! De spil van het kantoor. Hij bericht er zelf over in deze ViadeVIA. Voel je je geroepen? Help mee!

Gelukkig zijn er deze zomer wel ook veel leuke dingen gebeurd. De Nederlandse kampen gingen erg goed. Waarvan akte. Lees!

Florian

Inhoud

Maïke in Marokko door Maïke Peters	3
AZC Markelo door Lucia Čemová	6
Visit to VIA from Jordan door Mahmood Abojeap	7
International volunteer experience door Álvaro Menéndez Soler	8
Michaëlshof, Wieringen	9
Placement officers 2011	10
Kantoortijger door Huub Nijss	11

Colofon: ViadeVIA is een kwartaaluitgave van de stichting Vrijwillige Internationale Aktie (VIA), de Nederlandse afdeling van Service Civil International (SCI). VIA is een vredesorganisatie die vrijwilligers uitzendt naar vrijwilligerskampen in het buitenland en zelf kampen in Nederland organiseert. Daarnaast houdt VIA zich bezig met verschillende (inter)nationale projecten, gericht op vrede, conflictoplossing en solidariteit. In een werkkamp doe je gedurende twee of drie weken sociaal nuttig werk in een internationale groep. Ieder jaar maart/april geeft VIA de werkkampbrochure uit.

Vrijwillige Internationale Aktie

tel. 020-6892760

M. v. B. Bastiaansestraat 56

1054 SP Amsterdam

e-mail: info@stichtingvia.nl

www.stichtingvia.nl

De artikelen en meningen in de ViadeVIA zijn persoonlijk en vertalen niet per definitie de mening van VIA.

Oplage ViadeVIA #92: 250 exemplaren.

Redactie: Florian van Kuijk

Illustraties/cartoons: Bas van der Schot

Dank aan allen voor hun inzendingen, interviews, foto's, medewerking aan artikelen en hulp bij het versturen van het blad.

Maike in Marokko

*Maike heeft met VIA deelgenomen aan een kamp in Marokko.
Daarover heeft ze een blog bijgehouden.*

9 juli: [Eerste dag](#)

Na een aantal interessante omzwervingen op het vliegveld van Amsterdam en Madrid kwamen we uiteindelijk wel elke keer op tijd aan bij de gates. Toen we in Casablanca aankwamen pakten we de trein naar Bouznika. Onderweg naar Bouznika hebben we al veel leuke mensen gesproken; In de rij kun je een hoop dingen bespreken; en elke keer eindigden ze met de vraag; "Zijn jullie zusjes?" Tot driemaal toe! Een Marokkaanse jongen uit Nederland nam ons bij de trein op sleeptouw, hij vertelde ons dat hij naar de bruiloft van zijn broer ging. Een feest dat wel drie dagen duurt en de bruid ging wel zes jurken dragen!

Hier bij het huis van Brahim Hamin, de organisator van het vrijwilligerskamp, en zijn familie zullen we een nacht verblijven! Met ons gebrekkige Frans maken we kennis met onder anderen Lina, Yusef, Safaa en grootmoeder Aisha. Lina, een meisje van vijf jaar, heeft al een liedje van Shakira voor ons gezongen en erbij gedanst.

De toetsenborden hier zijn anders dan bij ons dus ik houd het kort, ben zeer benieuwd naar morgen als het kamp van start gaat!

11 juli: [Arrival at camp](#)

De locatie van het kamp is een basisschool, gelegen in Bouznika, een stadje aan zee. We worden binnengelaten via de achterdeur die leidt naar een binnenplaats omringd door roze geverfde schoolgebouwen. Als je verder naar binnen loopt zie aan je rechterhand drie tuinen met erachter onze klaslokalen. Aan je linkerhand ligt het pad naar de wc en nog meer klaslokalen, die tijdelijk als vakantiehuis dienen voor Marokkaanse gezinnen (inkomstenbron voor de school?). Naarmate je verder rechtdoor loopt zie je het centrale punt van de binnenplaats, een voetbalveld van asfalt. Helaas is het te als we aankomen te heet om te voetballen, het ligt er in de zinderde hitte uitgestorven bij.

In totaal hebben wij drie klaslokalen tot onze beschikking. Een omgebouwd tot keuken, met camping-gas om op te koken, de twee anderen zijn slaapzalen, een voor mannen en een voor vrouwen.

Na onze spullen gedumpt te hebben meteen door naar het Bouznika strand!

12 juli: [Maroccan style](#)

Ik ben erachter! Veel lekker eten en veel ontspannen dat is de essentie van wat ik nu ervaar in Marokko. Ja misschien gaan we naar het strand maar misschien gaan we brood bakken of schilderen of naar de zouk, oui c'est possible :) Alles kan en alles is mogelijk, dat is wat je moet kunnen accepteren om je in de Marokkaanse cultuur staande te houden.

De grap is dat de groep Westerse meiden van o.a Spanje, Polen, Schotland, en uit Holland deze levensstijl niet gewend zijn en soms enigszins wanhopig een Marokkaanse man uit de groep aanklappen om te vragen of we dan toch echt morgen mogen gaan werken...En de vriendelijke mannen lachen en zeggen ; Oui cest possible! Alles is mogelijk, het is wennen; en wachten en lachen en eten.

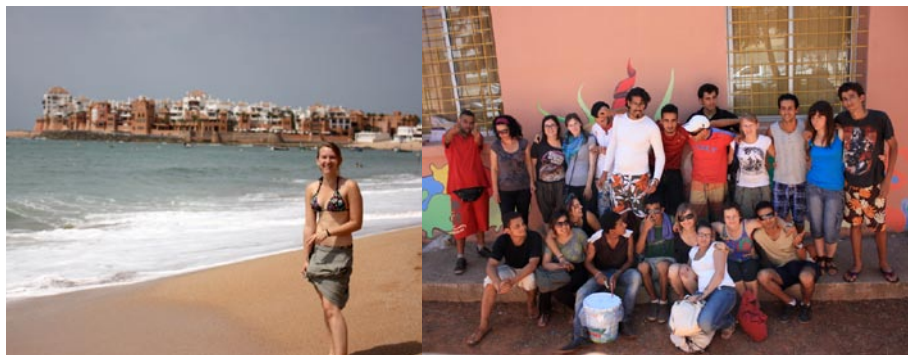
Het lachen vindt plaats in de groep en je ontmoet zoveel Marokkaanse mensen. Het is moeilijk om te onderscheiden wie nou familie is en wie niet; vaak blijkt dat het dan toch een verre neef is. Maar eigenlijk is het een grote familie, gemoedelijk samen eten met de hand uit een grote tangine. Heerlijk!

En het strand van Bouznika is prachtig, misschien wordt ik toch nog bruin ook nog! De vrouwen zijn aan het strand voornamelijk ook in bikini, dus wij hoeven om niet al te ongemakkelijk te voelen in die van ons: I'm learning the Maroccan style of life!

13 juli: [My day at work camp](#)

Inmiddels zijn we weer een paar dagen verder, en de kamp sfeer is gezellig. Het is een *melange de langue* (een mix van talen) de communicatie verloopt soms soepel en soms minder soepel over van de ene taal naar de andere. Van Spaans naar Engels naar Frans naar Arabisch en weer terug.

De Marokkaanse levensstijl is nog steeds alom aanwezig maar op de derde dag om twee uur 's nachts (ja ik weet ook niet precies waarom om die tijd :p) werden we bijeen geroepen voor een meeting. Hierin hebben we de tijden afgesproken, van negen tot één werken in de tuin, of de muren schilderen. Om

twee uur warme lunch, de rest van de middag vrij en om tien uur warm diner (de mensen met keukendienst/schoonmaakdienst zijn vrijgesteld van het werk). Tot nu toe loopt dat schema ongeveer een of twee uur uit, het blijft een relaxte manier van plannen. Uiteindelijk wordt het hier volgens mij meer beschouwd als een richtlijn.

Maandagmiddag gingen we naar het strand van Bouznika, een erg mooi strand waar rijke mensen hun vakantie huizen hebben. En er was een douche daar dus echte luxe want op het kamp is die niet aanwezig. Dinsdag was nog veel leuker want toen gingen we met alle meiden naar de Hammam, het badhuis, dat maar vijf minuten verwijderd is van het schoolgebouw waarin wij verblijven. Het is een soort sauna alleen dan minder warm. Zineb, de vrouw van de schooldirecteur, (die de rol van moeder, van ons allemaal, op zich heeft genomen) nam ons mee daarheen. Ze heeft ons allemaal schoongeschrubt. En wij deden haar na, als aapjes elkaar rug schoonschrijven. Een hele ervaring en heerlijk om zo weer zo lekker schoon te zijn!

14 juli: [**The camp goals and its members**](#)

Wat de doelen zijn van het kamp? Het kamp en zijn activiteiten wil de bevolking van Marokko duidelijk maken dat ze goed voor het milieu en voor hun eigen omgeving moeten zorgen. Wij, vrijwilligers, gaan onder anderen de tuinen van onze school opruimen en al het onkruid wieden. Daarnaast gaan we de muren van scholen bedekken met mooie schilderijen om te laten zien dat we het belangrijk (en leuk) vinden om voor onze omgeving te zorgen. Maar het voornaamste doel is natuurlijk elkaars culturen leren kennen en leren respecteren!

Wij, internationals, die voor het eerst voet zetten in het warme land dat zich Marokko noemt, bestaan uit een groep van tien meiden. Natasja en Sabine uit Slovenië, Linda en Vita studenten uit Ierland, Italiaanse Valentina die woont in Barcelona, Aschya uit Polen, Carla en Irene uit Barcelona, Lieke en Maike uit Nederland. Daarnaast liggen de Marokkaanse meiden Noura, Nora en Soukina ook gezellig bij ons op de slaapzaal.

Khalid en Brahim zijn de kampleiders, Khalid spreekt het beste engels en heeft goeie dance-moves. Brahim is voornamelijk vrolijk en zegt veel; "Welcome, welcome". Naast deze twee slapen er nog meer mannen en jongens op hun slaapzaal, dit zijn o.a.; Abdsamad (mijn bijnaam: Mister Artist) kunstenaar die het schilderen organiseert, Hassan ook kunstenaar die met Absamad samenwerkt, Zineddine, Badr (mijn bijnaam: rastaboy), Mouschi (bijnaam: dancing boy), Omar, Emin, Zacharia, Tarik en er lopen er nog meer rond maar dit zijn de jongens die slapen in de school.

Maike Peters

Weten hoe het verder ging?

www.vrijwilligerswerkinmarokko.blogspot.com

AZC Markelo

Being asked to take a job as a campleader just four days before the camp starts sounds kind of adventurous. Yeah, why not? Just tell me if I can do it and what I am supposed to do.

One of the very first experiences in AZC Markelo was meeting a bunch of children hanging around, stopping us to have a little chat or to give us little presents. It was a beautifully strange feeling to be so much awaited by this tiny pirates and fairies. I immediately dropped all the doubts about being at the right place and started to look forward to seeing this curious faces every day for the following weeks. Other volunteers continued coming one by one whole the day. I'm pretty sure, I wouldn't have said how special personalities they turn out to be.

Three weeks is quite a long time, but seriously, there was no time to get bored (although I wished so much to have some!). The volunteers kept on coming and leaving whole the time because of special circumstances, which provided a constant flow of changes and new ideas. We got through the periods of games, craftworks, football, a very popular period of basketball and the last week we did treasure hunting, a horror night and a big farewell party. Although it was really hard (or rather impossible) to make things just as we planned, kids were thankfully enjoying anything we offered them.

Leaving this place was for me so much heartbreaking. After three weeks we had to say goodbye to all the sweet girls and little naughty boys trying to drive us mad, teenage boys constantly bombing me with water balloons and teenage girls willing to get rid of their status of beautiful young ladies to get sweated while playing basketball. When talking to our contact person Wilma from COA for the last time, I just had to hug her. To be absolutely honest, this workcamp was one of the coolest experiences in my life, with all the amazing moments and troubles as well.

Lucia Čemová

Campleader AZC Markelo

Lucia

Markelo's vrijwilligers, linksboven Lucia, daarnaast Lokien, centraal Mahmood

Visit to VIA from Jordan

The first day in Amsterdam I went with Lokien to collect signatures against the wall that is being built in Palestine. It was really a wonderful start for me in Europe. I am proud of what we did and thankful for everyone that helps the Palestinian people in this way here in the Netherlands.

In addition to that, together with the other international guests we visited three mosques in Amsterdam, The welcome and the great people which gave us energy to do the things I will mention first that I am proud to have done. And I am really happy and thankful to everyone.

About workcamp in Markelo (the project was in an asylum seeker center) I enjoyed it too much. It was very useful experience for me and I think for other volunteers. I can describe it in few words as: VIA with this project made life in the center better, and all people there loved VIA activities. I hope this project continues because people there really need it and love it.

Last ten days in August we had free time during the day, and evening activities. Actually the activities were different and every evening had its own spirit and own nice moments. Like going to the festival for antiracism. We went there with Lokien and Khaled, we helped people there and we met a lot of friendly people it was one of those evenings I really enjoyed.

One evening we met a more VIA-volunteers at the VIA office, and I did a presentation talk about Bridges of Peace, Jordan, and explained the situation for Palestinians refugees in Jordan. It was one of the nice evenings with again so many nice people. In general was nice time I spent it in Europe, we also visited some other cities in Europe which was good experience too.

I would say at the end, there is a lot of things I did I or take part in it not possible to mention here , but I would thank VIA for every things and especially Lokien for what she did for me and for incoming program.

With best regards,

Mahmood Abojeap, Bridges Of Peace coordinator

Mahmood in gesprek

International Summer volunteer experience

I have been volunteer of projects in Morocco, U.S.A. and Netherlands. I have been part as normal volunteer and also as campleader, and one of the best things of those projects is that you can choose over than 90 countries (International Service Civil is in over 90 countries in the 5 continents) and also you can choose any field of work and cooperation, since non-violence lessons in a country where going to school is a privilege, rebuilding a school in South America or even archaeological projects in Greece. And the idea, the dynamic, is the international exchange, learn and teach, help and enjoy.

And if you are thinking about long term project, a summer workcamp is the best way for the first contact before a long term volunteer program.

And also, if you like to travel, in summer, i think is the best way. A kind of solidary tourism, with native and local people, they will show you the best and most wonderful places. You'll meet new friends from all the world and from many differents cultures and countries, and as i said before, you'll learn and teach and many times even without know it. And at the end of the workcamp you'll have many new friends in many countries.

If you asked yourself what is a workcamp, you should know that it is a chance to discover a place in non typical tourist way, with local people, learning many new things from the partners of the workcamp and also from the work, being in contact with local people, and of course, means also to help somebody, a local community, a group of persons or just a small village needed of new school.

You'll get new very good experiences and you'll help needed people. And of course, you'll come back wishing to be part in another workcamp.

Be a volunteer!!

Álvaro Menéndez Soler

Campleader in Asylum Seekers Center, Zweekloo,
and in The Hague at the Grote Pyr project.

Enkele ervaringen van Alvaro dit jaar, renoveren bij de grote Pyr, zwemmen in vrije tijd.

Michaelshof, Wieringen

Dit jaar heeft ook voor het eerst een VIA-project plaatsgevonden bij het ecologisch en spiritueel centrum De Michaelshof op Wieringen. Op deze prachtige plek aan de waddenzee hebben dertien vrijwilligers twee weken geholpen met het bouwen van een zweethut, een schuur en het bijhouden van de grote groentetuin. Ondanks het soms tegenvallende weer, is het een onvergelijke tijd geweest, met een heerlijke sfeer, aldus kampleidster Tanja. Meer in de volgende ViadeVIA.

Lekker buiten lunchen.

Hilariteit bij een workshop

Placement Officers 2011

Zoals jullie weten bestaat VIA geheel uit vrijwilligers. Voor de continuïteit zoeken we elk jaar een vrijwilliger uit het buitenland om ons kantoor in het hoogseizoen te bemensen.

Dit jaar wilden erg graag iemand de gelegenheid geven die een visum nodig heeft. Dat kost wat meer tijd en energie om te regelen, maar we houden van 'gelijke kansen'. Dit betekende dat we dit jaar twee 'halve' Placement Officer hadden. Een visum voor meer dan 3 maanden bleek te ingewikkeld, het bleek überhaupt ingewikkeld. De eerste PO is Marta geworden, een visum-loze Poolse. Opgevolgd door Kateryna uit de Oekraïne. Twee heel verschillende persoonlijkheden.

Marta was erg open en sloot makkelijk aan op de gezelligheid van de woensdagavond, onze kantooravond. Ze was vol initiatief, wat niet alleen resulteerde in een erg opgeruimd kantoor, maar een enthousiaste workshop 'wild-knitting'. Als je haar aan de telefoon sprak was ze altijd erg vrolijk. Kateryna kwam wat door ziekte wat later op kantoor dan we hadden gepland, en de overdracht van Marta was dan ook erg kort. Ondanks dat Kateryna vele diverse talen vloeiend sprak, was communiceren met haar niet altijd even gemakkelijk. Per mail ging dat weliswaar goed, maar 'in real life' moesten we altijd goed doorvragen. Kateryna werkte ook erg hard, en heeft op diverse internet-fora reclame gemaakt voor VIA.

Er waren ook veel overeenkomsten; Beide hadden een buitenlandse vriend, die ook een tijd met ze hebben samengewoond in Amsterdam. Zowel Jeff (de Amerikaanse vriend van Marta) als Roberto (de Braziliaanse vriend van Kateryna) waren op kantoor te vinden en hebben op diverse fronten meegeholpen. Zowel Marta als Kateryna hebben genoten van het fietsen van Amsterdam. Dit is toch voor de meeste een hele aparte ervaring; ons welkomstkado is dan ook altijd een ludieke fietsbel. Met de waarschuwing voor de gevaren van onze stad.

Met zowel Marta als Kateryna hebben we weer een enerverend seizoen doorgemaakt. Op naar de volgende zomer!

Huub

Marta

Eten voor kantoor

Kantoortijger, maar met welke fiets, in welk bed?

Mijn eerste ervaringen met VIA was in de werkkampgroep '89... Toen ik van het oosten naar Den Haag verhuisde ben ik op het kantoor van VIA in Amsterdam actief geworden, in '97.

Ik hou van regelmaat én verandering. Nou dan zit je bij VIA goed, in het bijzonder op het kantoor. In de loop van de jaren zijn veel mensen verdwenen, maar ook veel gebleven. Altijd was het op diezelfde woensdagavond erg gezellig, soms met z'n tweeën, soms was er een heel vrijwilligersproject dat onder de tafels bleef slapen. Met z'n allen eten, een heerlijke uitgebreide Griekse maaltijd, of een snel patatje omdat er nog zoveel te doen was.

Dat kantoor hebben we zelf ingericht, zelf de entresol gebouwd. Toen de eerste computer kwam, stond die in een kast, en kon één persoon, één programma gebruiken. Veel ging per post, en werd nog een fax gekocht voor onze Italiaanse vrienden om de uitwisseling te versnellen. Tegenwoordig hebben we web-drives en wiki's en met skype is het mogelijk om op andere tijden en plekken het kantoor te ondersteunen.

Wat altijd hetzelfde gebleven is, is dat ik me een spin in het web VIA heb gevoeld. VIA was, en is, niet altijd even overzichtelijk, maar op kantoor had je altijd het gevoel elke rimpeling, elke nieuwe beweging te ervaren. En met alle discussies, de mensen van binnen en buiten, hebben we zelf ook veel teweeg gebracht.

Om het wat persoonlijker te maken; Eerst vanuit mijn werk/Amstelveen, later vanuit Warmond kwam ik met de fiets. Met een versleten mountainbike, later met een roeifiets, soms op de tandem, en de laatste tijd op een snelle hybride. Meestal werken we door tot middernacht, om daarna af te zakken naar de plaatselijke kroeg. Op mijn werk heb ik altijd bedongen dat ik donderdagochtend mijn kater mocht uitslapen. In al die jaren heb ik dat op meer dan twintig verschillende plekken in Amsterdam gedaan. Mijn beste vriend heeft uiteindelijk maar een vaste logeerplek op zijn boot gecreëerd.

Binnenkort stop ik met de woensdagavonden. Maar zoals je begrijpt is het kantoor een van de leukste en meest uitdagende plekken binnen VIA. En als je je fiets meeneemt kan je altijd bij me blijven slapen....

Huub

Uitnodiging

Evaluatiedag 17 september

Heb je een project met VIA gedaan, kom dan naar ons secretariaat. Er is een heel dagprogramma. Graag horen we van je hoe je het hebt gehad. Ook is er gelegenheid om ervaringen uit te wisselen. Denk je erover om actief te worden voor, dan is het een uitstekende mogelijkheid met ons te kijken naar de mogelijkheden.

Voor aanmelden of meer informatie, kijk op

www.stichtingvia.nl

of neem contact met ons op via

info@stichtingvia.nl

We horen graag van je!

Werk aan de Wereld